

farní sbor ČCE **U Salvátora**

prosinec 2021

Adventní sborový list

*Noc ke konci se kloní, a blízko je
svit dne, kéž zajásají tóny vstříc
hvězdě přejasně. I ten, kdo radost
ztratil, ať připojí svůj hlas...*

Adventní poselství synodního seniora

Jako adventní zamyšlení otiskujeme tentokrát poselství nového synodního seniora.

*„Potěšujte, potěšujte můj lid... Panovník Hospodin přichází s mocí.“ (Izajáš 40,1.10)
„Učň mne, Pane, nástrojem, ať zářím tvým pokojem.“ (Píseň 684, Evangelický zpěvník)*

Milé sestry, milí bratři, letošní adventní čas je zvláště setmělý. Pandemie koronaviru nás svírá další vlnou. Opět přibývá těžce nemocných, na zdravotníky je opět naloženo nebývalé břemeno. Ubývá sil fyzických i psychických, sráží nás zklamání, že nejsme z ohrožení vysvobozeni. Nadto jsme rozdělení názory na očkování a na přiměřenost vyhlášených opatření. Není snad rodiny, která by tím nebyla osobně zasažena.

Zoufalí utečenci jsou opět zadržováni na hranicích Evropy. Blíže nám než dříve, neboť jde o našeho polského souseda. Neutěšený je chlad nadcházejícího ročního období i mrazivé vztahy mezi státy i mezi mnoha lidmi.

Očekáváme toužebně Hospodinův příchod. Přiznáváme tím, že jsme se dostali, kam jsme nechtěli, a že sami nemáme řešení ani odvalu ani sílu. Přiznáváme svůj podíl na bídě světa. Očekáváme Hospodinův příchod v podobě betlémského dítěte. Vyznáváme tím svou víru a naději v cestu milosrdenství, soucitu a lásky ke všem lidem bez rozdílu. Vyznáváme svou ochotu nechat se Boží přítomností opět proměnit.

Bůh je v pohybu směrem k nám, pojďme tedy my jemu vstříc. Jít vstříc Bohu znamená jít vstříc bližnímu tak, jak to vidíme u Ježíše Krista. V tento setmělý čas je to výzva k ohleduplnosti. V osobním kontaktu, v našich rodinách, v našich shromážděních, ve vztahu ke zdravotníkům. Z ohledu na druhé dbejme předběžné opatrnosti a prevence třeba i za cenu osobní nechuti a nepohodlí. Z naděje na blízkost Boží čerpejme vnímavost a odvalu.

Hospodine, svatý Bože, Otče našeho Pána Ježíše Krista, přijď svým Duchem mezi nás, daruj nám odvalu k soucitu, posilni v nás důvěru v cestu milosrdenství, podpoř odhodlání jít ti vstříc: navštívit nemocného, obdarovat chudého, zastat se utištěného, povzbudit zklamaného, ocenit obětavého, dopřát odpočinek znavenému. Pane, smiluj se. Amen.

Pán Bůh vám žehnej,

Váš Pavel Pokorný

Z salvátorského podzimního deníčku

Na společný výlet s drážďanskými

Jsme se dle plánu vypravili v sobotu sobotu 2. října. Potkali jsme se v Děčíně na nádraží. Drážďanští mají regionální „lítačku“, na kterou nejenže dojeli vlakem do Děčína, ale nemuseli si ani kupovat lístky na MHD. Busem jsme po krátké pobožnosti v místní modlitebně ČCE (děkujeme Tomáši Matějovskému za pohostinnost) vyrazili na výlet po Růžovém hřebeni nad kaňonem Labe. Trasa byla inzerovaná jako „nenáročná“, což si někteří možná představovali jinak, ale zvládli jsme to ve všech generacích a dokonce s jedním vnoučetem v kočárku. Provázelo nás krásné počasí, rozhovory jsme lámali němčinou, angličtinou – a leckteří němečtí přátelé ovšem i češtinou! Děkujeme za přípravu a organizaci a těšíme se na setkání na jaře.

Sborový výlet na Modravu 22.–24. 10.

Tento výlet jsme pro opakované epidemické vlny tolikrát odložili, až nás z pū-

vodních přibližně pětatřiceti přihlášených zbylo patnáct „statečných“. To ale vtisklo výletu hezký rozměr opravdové pospolitosti pro téměř tři generace účastníků. Od sobotního dlouhého pěšího okruhu na Březník a zpět, přes večer se společnými hrami, které pro nás připravila Martina Šrubařová, a zpíváním s kytarou, až k nedělnímu jásavě modrému a slunečnému mrazivému dni, pobožnosti vedené Daliborem Antalíkem a následným menším výletem po okolí Jakubovy Huti i vysedávání na slunné terase restaurace. Ukázalo se, že paradoxně v malém počtu účastníků může být sborový výlet intenzivním zážitkem setkání různých generací, které jinak tolik možností k vzájemnému poznání nemají.

Sobotní nábožko

V sobotu 16. října jsme se poprvé sešli k sobotnímu „nábožku“ – půldennímu setkání rodin s dětmi. Zpívali jsme, vyprávěli si o Ježíši a dětech, společně se naobědvali, pak jsme malé dámy i pány světili paní ta-

nečnici. Akci jsme v podobném složení zopakovali 13. listopadu. Rádi bychom tato setkávání udrželi a rozvinuli – třeba i do podoby paralelního programu pro děti a pro rodiče.

Zdraví Zdena Kafková

Zdena Kafková, naše dlouholetá presbyterka a kurátorka, se odstěhovala na statek do Hrušova v Pojizeří. Když jsme spolu mluvili, vděčně na Salvátor a lidi ve sboru vzpomínala. Opakovaně vzkazovala pozdravovat, což touto cestou farář T. rád vyřizuje.

Konfirmace

proběhla 14. listopadu. Předcházela jí několikaletá příprava dvakrát přerušená. V poslední fázi si konfirmandi připravovali konfirmační projekt, v němž se zamýšleli nad pěti otázkami (můžeme se nad nimi zamyslet i my dospělí):

1. Co už mám na cestě ke konfirmaci za sebou? (Čím mne vybavili rodiče, přátelé, církve? Víte, proč vás rodiče nechali pokřtít?)

2. Co z dosavadní cesty ke konfirmaci nechci zapomenout? (Která setkání s lidmi, co z biblických hodin, náboženství, bohoslužeb pro děti, nedělní, víkendovek, táborů, filmů, knih...? Na závěr zpracování odpovědi na tuto otázku si každý z nich vybral biblický příběh či oddíl, který je mu blízký a dobře podle něj vypovídá o tom, co je to víra.)

3. Konfirmace samotná – v čem je pro mne důležitá? Co mi osobně může dát?

4. Na cestě po konfirmaci: Čím mohu přispět sboru? Jaká mám pro to obdarování? (Přemýšlejte, co jste na své cestě ke konfirmaci už dostali, co se vám otevřelo? Co jste si na ní mohli o sobě uvědomit?)

5. Na cestě po křtu: Jaké bude moje místo v tomto světě, mezi ostatními lidmi? (V čem jsem jako svědek Kristův nezastupitelný?)
V sobotu 13. listopadu představili tři, kteří se nakonec pro konfirmaci rozhodli, Emma Hofreitrová, Jakub Rozman a Julie Svatošová, při společném rozhovru se staršovstvem své odpovědi. Líbila se nám jejich samostatnost a odpovědnost. V neděli při konfirmaci byl pak každý na základě jím vybraného textu osloven a společně jsme slavili večeri Páně.

Těm, kdo se pro konfirmaci rozhodli, přejeme, aby tohoto rozhodnutí nelitovali a naopak vnímali stále hlouběji, co víra a život v církvi člověku dává. Těm, kdo se rozhodli konfirmaci zatím odložit nebo odmítnout (respektujeme to jako promyšlené rozhodnutí), jsme vděčni za jejich dosavadní přínos a těšíme se, že se s nimi přece jen budeme potkávat.

Zpěváci a nešpory

Cvičit sborový zpěv v této době je náročná a jak se ukázalo i poněkud riskantní záležitost – i při dodržování očkování a dalších nezbytných opatření. Po dohodě se sbor-

mistryní Marií Vojáčkovou jsme se nakonec rozhodli letošní adventní nešpory přeložit, a to na podvečer neděle 24. ledna. Těšte se na Händelova Mesiáše, konců poselství o naději a záchraně, kterým jeho hudba tak přesvědčivě oslovuje, platí zdaleka nejn v adventu či o vánocích. Zpěvákům přejeme neutuchající chuť k nácviku – a také děkujeme za výpomoc při nedělních bohoslužbách.

Obětavost

Blíží se konec roku. Nezapomínejme prosím ani na potřeby sboru. Pokud je pro vás velký výdej v této době těžko myslitelný (důvodů je víc než dost), doporučujeme za-

čít s pravidelným odvodem třeba malých částek formou trvalého příkazu každý měsíc. Na účtě vám tolik neubude a sboru to pomůže. Stále ještě nám výnosy z hospodářské činnosti „dotují“ vlastní církevní provoz – jako jsou odvody za faráře, na potřeby seniorátu a církve, energie za sborové aktivity v kostele a pod. Opravy kostela či sborového domu do těchto položek nezapočítáváme. Pamatujte prosím i na to, že sborový život a duchovenská služba také cosi „materiálně“ stojí. Přehledné informace dostanete před výročním sborovým shromážděním.

Tomáš Trusina a Jana Cejpková

Zeptali jsme se Nadi Kočnarové

Jednou z těch, kdo se pravidelně starají o obsah našeho sborového listu, je Nada Kočnarová. Aby stále nezůstávala v redakčním stínu, vyptáme se tentokrát jí.

Co tě přivedlo k nápadu dělat do našeho sborového listu rozhovory?

Rozhovory do sborového listu jsou pro mě zajímavé vstupy do lidských životních příběhů našich bližních. Tyto bližní potkávám neděli co neděli a vlastně nevím o nich téměř nic. V těchto rozhovorech se otevírá u každého tázaného tolik zajímavého, že se to někdy ani nedá do sborového listu

napsat. Na začátku byla právě myšlenka, abychom se lépe poznávali i touto cestou.

Máš nějaký klíč, podle něhož lidi vybíráš?

Klíč nemám, vybírám si zajímavé osobnosti podle toho, jak na mě působí.

Jaká byla tvoje cesta k Salvátoru, resp. k evangelíkům?

Jak to mám říci, byla tak trochu „trnitá“. Od narození jsem patřila do sboru Církve bratrské v Soukenické, kde můj dědeček byl laickým kazatelem a kde mě rodiče nechali pokřtít. Výchova mládeže měla striktní pravidla, hodně často v kázáních

bylo probíráno slovo „hřích“. Možná to byla doba Billyho Grahama.

Po letech jsme se rozhodli opustit tento sbor a přejít do evangelické církve, kde jsme byli syceni povzbuzujícím a netrestajícím slovem. Jako mladí jsme tu měli spoustu kamarádů. Do salvátorského sboru jsem se již dostala sama z osobních důvodů. Našla jsem tady pevnou „křesťanskou půdu pod nohama“. Tolik krásných chvil se salvátorskými přáteli, to se nedá ani spočítat!

Evangelíkům se někdy vytýká věroučná „cohcárna“, anebo naopak nezám o lidi. Co bys na to řekla na základě vlastních zkušeností?

To slyším poprvé,... naopak z mé zkušenosti jsem – ač neznámá – byla ve sboru hned přijata a zapojena do dění.

Ve sboru se toho děje docela dost – čeho se ráda účastníš? Kam bys třeba chtěla, ale nevychází ti čas?

Kdybych mohla, tak se ve sboru účastním všeho... Ráda se chodím do pěveckého sboru pod vedením skvělé Marušky Vojáčkové, na varhanní koncerty, sborové výlety, ekklézie vždy se zajímavým hostem. Měla jsem i oblíbené biblické úterky, ale v poslední době jsem neměla čas. Budete-li někdo číst tento rozhovor, tak neváhejte využít všech možností, co kostel nabízí, protože je to silně obohacující a krásné.

Jak prožíváš jako doktorka letošní adventní čas?

Letošní adventní čas v ordinaci pediatra je dost náročný. Je hodně respiračních onemocnění jako každý podzim a zimu, ale do toho již máme spoustu dětí s Covidem, některé jsou i hospitalizované. Očkování na Covid je od 12 let (očkují Centra), ale už od poloviny prosince budeme očkovat děti od pěti do jedenácti let. Kromě nemocných největší čas zabírá administrativa (začátek a konec karantény, zápis do registru na PCR testy atd) a telefony. Někdy si myslím, že bychom se měly se setříčkou naklonovat.

Na zdravotníky myslíme s čím dál větší účastí – může být tento čas zdrojem nějaké „energie navíc“?

Adventní čas je určitě zdrojem energie a veškeré ztížené podmínky se řeší snadněji.

Zdravotníci otevřeně mluví o vyčerpání, ztrátě motivace a frustraci z přístupu některých neočkovaných. Co můžeme pro přetížené zdravotníky udělat my ostatní?

Co můžete udělat? Vcítit se do jejich situace a zkusit jim pomoci se po práci odreagovat, nejlépe úplně vypnout... A média sledovat minimálně, pokud možno vůbec.

Jak se ti líbila konfirmace – a co bys popřála konfirmandům?

Letošní konfirmace se mně moc líbila. Přístup našeho faráře k jednotlivcům Julii, Emmě, Jakubovi byl něčím naprosto vyjímečným a i nás to všechny obdarovalo a po-

těšilo. Přeji konfirmandům, aby to, co dnes vyznávají a prožívají, aby jim to vydrželo po celý život v nezměnné síle a aby své vědomosti a poznatky prohlubovali a předávali dál.

Jako presbyterka se účastníš rozhovorů o životě a směřování našeho sboru – co bys mu přála?

Sboru přeji, aby byl stále aktivní jako nyní, zdravý v myšlení a vzájemném jednání a porozumění. Nakonec chci poděkovat za dar pro tento sbor, a to jsou naši dva faráři Tomáš a Dalibor.

Děkuji za rozhovor.

Salvátorské partnerství v Drážďanech – co máme společného?

Historie, současnost a doufejme i budoucnost vztahů mezi salvátorským sborem a Johannes-Kreuz-Lukas Gemeinde v Drážďanech

Stručně o historii – kdy to všechno začalo?

V Praze v roce 1614. Evangelická luterská náboženská obec postavila v tomto roce salvátorský chrám. Avšak hned v roce 1620 české stavy prohrály bitvu na Bílé hoře a v Čechách začala násilná rekatolizace. V roce 1621 bylo na Staroměstském náměstí popraveno 27 předních protestantských šlechticů (včetně Jáchyma Ondřeje Šlika, jednoho ze zakladatelů sboru a největšího donátora stavby salvátorského chrámu). A hned v následujícím

roce 1622 byli salvátorští faráři deportováni do Saska, s archivem, knihovnou a nádobím k Večeři Páně. V následujících letech uprchlo do Saska více než 30 000 českých evangelických exulantů. V roce 1788 začali čeští exulanti, kteří již staletí žili na drážďanském předměstí Striesen, stavět nový kostel, který byl pojmenován podle pražského „mateřského kostela“ Erlöserkirche (Salvator, Vykupitel). Tento novogotický kostel pak sloužil nejen českým exulantům, ale také evangelickým

obyvatelům zmíněného drážďanského předměstí, kteří museli dříve docházet až do vzdálené Kreuzkirche v centru města. Na konci 2. světové války byl kostel Erlöserkirche těžce poškozen bombardováním, a později přes protesty místních zbořen kvůli výstavbě bytových domů. Sbor ze zničeného kostela Erlöserkirche se spojil se sousedním sborem Andreasgemeinde, jehož kostel potkal na konci války stejný osud. V roce 2000 pak došlo k připojení třetího sboru a společně byl tento nový „trojsbor“ pojmenován Johanneskirchgemeinde. A naposledy při církevní reformě před pár lety se sbor Johanneskirchgemeinde spojil ještě se sbory sídlícími v Kreuzkirche a Lukaskirche a vznikl sbor jménem Johannes Kreuz Lukas. Pro nás trochu nepřehledná situace...

Nedávná minulost

Vztahy mezi salvátorským a drážďanským sborem lze zpětně vysledovat zhruba od padesátých do sedmdesátých let 20. století, pamětníků už moc není (pokud byste měli o této době nějaké informace, prosím, neváhejte se o ně podělit). Po delší pauze, v době po pádu komunismu, přátelské vztahy znova ožily. Koncem devadesátých let dokonce se Svátou Karáskem do Drážďan přijel zcela plný autobus a několik aut k tomu, kolem osmdesáti lidí. Drážďanský sbor se tehdy nezalekl, zvládl to všechno s elegancí, všichni salvátorští přespali v milých hostitelských rodinách,

v sobotu zpíval salvátorský pěvecký sbor, v neděli kázal Sváta a Večeři Páně jsme společně slavili s původními poháry ze 17. století. Od té doby jsou naše kontakty víceméně pravidelné, i když ne tak rozsáhlé, ustálily se s frekvencí jednoho podzimního sobotního výletu a jedné jarní víkendové návštěvy střídavě v Drážďanech a Praze. Delší přestávku teď bohužel přinesla pandemie se všemi jejími omezeními.

Co dál?

Hlásíme se ke staré i novější historii, ale co nás, kromě historie, dnes ještě může spojit? Co máme společného? Napadá mě několik věcí. Například: společná zkušenost života v církvi v totalitním státě, budoucnost křesťanských sborů v situaci klesajícího počtu členů církve a v nové společenskoekonomické situaci (organizační reforma církve v Německu, odluka církve od státu v Česku), zapojení sborů do v širšího okolí, srozumitelnost křesťanského jazyka pro dnešního člověka... Také možnost překonávat všemožné hranice mezi Saskem a Čechami (osobní zkušenost je vždy více než všechny teorie).

A nejlepší věc, která z této dlouhé historie vzešla, jsou pro mě přátelské vztahy. Snad se tedy po pandemických restrikcích znovu vrací příležitost k setkání, poprvé po dlouhé době při společném výletu v okolí Děčína v sobotu 2. října 2021.

Jana Cejpková

Za Helenkou Kryšťůfkovou

Helenka se narodila do pražské středostavovské rodiny Sobičků. Její dědeček byl známý advokát a její prastrýc prof. František Weyr jako vynikající právní teoretik byl hlavním tvůrcem první československé ústavy. Navzdory tomu, že vyrůstala v intelektuálním prostředí a měla všechny předpoklady pro středoškolské a posléze vysokoškolské studium, byly jí vzhledem k perzekuci celé rodiny komunistickým režimem doporučeny pouze učební obory, např. kominictví. Díky pomoci přátel nakonec vystudovala střední zdravotní školu a stala se dietní sestrou. Původně zakotvila ve zdravotnickém zařízení a podílela se i na výzkumu v oboru dietologie, posléze svou kvalifikaci uplatnila i v dalších příbuzných oborech. Ve všech svých zaměstnáních vykazovala výjimečnou svědomitost a zodpovědnost, takže jí nakonec bylo umožněno dálkově vystudovat Vysokou školu ekonomickou a v dospělém věku získat akademický titul.

Ani její osobní život se nevyvíjel zcela hladce, plné spokojenosti se jí dostalo až ve druhém manželství s JUDr. Čestmírem Kryšťůfkem, synem evangelického faráře, který ji také posléze přivedl do farního sboru u Salvátora. Se svým manželem prožila Helenka šťastný život bohatě naplněný nejen prací, ale i realizací všestranných zájmů. Podnikli spolu nespočet cest nejen po vlastech česko-slovenských, ale i po cizích krajích v několika kontinentech, měli řadu společných kulturních zájmů, mezi nimiž dominovala vážná hudba, a současně nezanedbávali ani přátelské kontakty, z nichž některé trvaly od Helenčino dětství.

Helenčino osobnostní založení totiž s ní natrvalo spojilo pevnými pouty nejen ty, které k ní vázala pouta rodinná, ale přitáhlo k ní i ty, kteří se s ní setkali na různých místech a v různých fázích jejího života. Všichni na ní oceňovali její optimismus, schopnost empatie a s ní spojenou obětavost, skromnost pro sebe samu a štedrost ve vztahu k jiným, zodpovědnost, spolehlivost, věrnost, čestnost i smysl pro humor. Myslím, že se Helenka celý život snažila být na světě pro druhé, což ostatně osvědčila i ve vztahu ke svým rodičům i oběma manželům. Stejným způsobem nakonec 1. prosince odešla – pokojně, tiše, aniž by tím kohokoli ze svých blízkých zatížila, přesně tak, jak si to přála. Rozloučili jsme se s ní v sobotu 4. prosince v salvátorském kostele.

Elena Hornová

Za Jaruškou Bartůškovou

4. září tohoto roku zemřela moje přítelkyně Jarka Bartůšková, kterou znalo také mnoho lidí z našeho salvátorského sboru. Pamatujeme si, že když ještě žil Milan Balabán, sedávali vedle sebe při nedělních shromážděních v předních lavicích, a když Milan zemřel, zůstala Jaruška věrná jejich místu pod kazatelnou.

Smrt ji letos doslova vysvobodila z několikaměsíčního utrpení. Její nemoc jsem bezmocně sledovala téměř od začátku. Nemoc o sobě dala dramaticky vědět náhle při Jaruščině návratu z Itálie koncem června. Udělalo se jí špatně a hned z nádraží ji sanitka odvezla do Vinohradské nemocnice. Sdělila mi po mobilu, že má už léta vnitřní kýlu. Nikdy před tím jsem o takové diagnóze neslyšela a přišlo mi, že má v útrebách vetřelce z toho hororového filmu. Zkrátka ta „vetřelcova kýla“ byla přirostlá k celé zaživací soustavě, od jícnu přes žaludek až ke střevům. Jaruška musela podstoupit dlouhou operaci v narkóze, ale od začátku se upínala k naději, že se z té šlamastyky nakonec dostane domů. Líčila mi, jak se nad ní denně při vizitě sklánějí lékařské hlavy a radí se o dalším postupu. Špatně se hojila pooperační jizva na bříše, následovaly denní bolestivé převazy. Několik dní ji udržovali lékaři v umělém spánku. „Už jsem měla na kahánku,“ řekla, a já jsem pokaždé při našich hovorech vnímala optimistický tón v jejím hlase. V srpnu se začala těšit, až ji pošlou z JIPky na běžné oddělení, s pomocí rehabilitační sestry se dokonce pokoušela trochu chodit. Stále však byla odkázaná na umělou výživu do žíly a až koncem srpna se lékaři pokusili krmit Jarušku vedle žilní výživy také sondou do žaludku, což její tělo špatně snášelo.

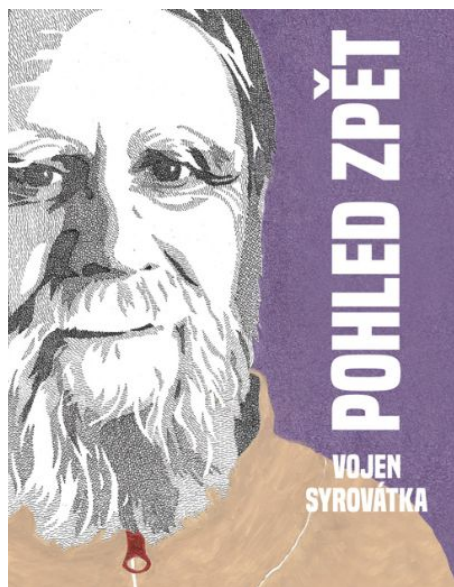
Přesto se ještě z nemocniční postele na JIP dokázala postarat i o svého invalidního bratra a převést své opatrovnictví na svého dospělého syna Kryštofa. Lékaři byli zřejmě z jejího případu bezradní, vzpomínám, že s ní začali jednat o předání do péče Léčebny dlouhodobě nemocných (LDN) na Žižkov, a já se s Jaruškou začala domlouvat, že ji tam budu navštěvovat. Všechno naše plánování ale škrtnla jedním rázem Jaruščina smrt. Od začátku září, když jsem se jí snažila dovolat, mobil hlásil: „Volaný účastník je nedostupný, zanechte prosím zprávu do hlasové schránky po zaznění signálu.“ Až Jaruščin syn Kryštof mi zatelefonoval o konci všem nadějím na tomto světě.

Naše přátelství s Jaruškou začalo někdy před třiceti lety. Seznámil nás s ní Milan Balabán. Víím o pár lidech, kteří ji pamatují někdy ze 70. let, z doby, kdy ještě žil její muž Jan (zemřel r. 1993), známý fotograf.

Když se naše rodina v roce 1985 přestěhovala do Prahy, zavedli jsme zvyk zvat Milana Balabána a pár dalších přátel k nám na chalupu v Bučících blízko Čáslavi pod Železnými horami. Zavedli jsme i pevné datum: koncem července, prodloužený víkend kolem kalendářního svátku Anna („chladna z rána“). Náš mnohaletý kamarád Milan mezi nás Jarušku přivedl brzo po převratu, kdy už byla vdova. Náš kroužek ji mezi sebe ihned přijal. Milan se s Jaruškou chlubil, že prošla pilotním kurzem a létala na větroni. Ona jenom podotkla, že bylo moc krásné poletovat v kluzáku ve ztichlém prostoru společně s ptáky. Já jsem Jarušku obdivovala, že v době, kdy si teprve lidé začínali pořizovat počítače, ona už vedla kurzy internetové gramotnosti. Chovala se vždycky mezi námi skromně, přivážela s sebou velmi chutné jablečné záviny, které sama upekla. Věděli jsme, že pracuje v tiskárně na Vinohradech jako vyškolená reprodukční grafička v oddělení hlubotisku, ta práce ji bavila až do odchodu do důchodu. Víím, že po smrti své maminky, která žila v jednom bytě společně s invalidním synem Láďou, převzala starost o bratra na sebe Jaruška, často o něm mluvila. Jak on asi nese sestřin odchod z tohoto světa? Také o svém dospělém synovi Kryštofovi a o jediné vnučce se často zmiňovala.

Vždycky bylo milé se s Jaruškou setkat, a to teď skončilo. Bude mi a mnoha dalším chybět. Uložení urny s Jaruščiným popelem se uskutečnilo na hřbitově v Bubenči 11. listopadu v 11. hodin za účasti rodiny a přátel, doprovázeno modlitbou faráře T. Trusiny.

Eliška Vlasáková

Pohled zpět Vojena Syrovátky

Za svou bohatou životní cestou – dítěte z persekované rodiny, organizátora práce s mládeží, disidujícího faráře i iniciátora diakonické služby – se ohlíží ve **vzpomínkové knize Pohled zpět**. Po říjnovém představení u Salvátora se rychle vyprodala, nyní však vyšel dotisk, který můžete koupit pod stromeček svým blízkým.

Adventní a vánoční shromáždění

Třetí adventní 12. 12. 9.30.

Bohoslužby vede Tomáš Trusina

Čtvrtá adventní 19. 12. 9.30.

Bohoslužby s dětskou vánoční hrou Hru děti předtáčejí, v kostele uvidíme kombinovaný pořad živých a natočených scén.

Štědrovečerní nešpor 24. 12. 16.00.

Bohoslužby vede Dalibor Antalík

Hod Boží vánoční 25. 12. 9.30.

Bohoslužby s večerí Páně, vede Tomáš Trusina

Poslední neděle v r. 2021 26. 12. 9.30.

Bohoslužby vede Dalibor Antalík (nebo host)

Bohoslužby u stolu, úterý 28. 12. 15.00.

Bohoslužby pro starší generaci s vysluhovááním večere Páně, vede Tomáš Trusina
~~Bohoslužby vede Dalibor Antalík (nebo host)~~

První bohoslužby r. 2022 2. 1. 9.30.

Bohoslužby s večerí Páně, vede Tomáš Trusina

Kontakty:

první farář Tomáš Trusina 607 588 618, trusina@volny.cz; farář Dalibor Antalík: 731 733 577, dalibor.antalik@ff.cuni.cz; kurátorka Jana Cejpová: 777 322 315, jana.cejpova@gmail.com;

Kancelář: 222 313 884 – salvator@evangnet.cz; Jana Knoppová, sborová sestra a pokladní: 731 173 925; Helena Voverková, koordinátorka pronájmů kostela: 731 620 239; **Návštěvní hodiny v kostele:** úterý 9–12 hod. a čtvrtky 16–18.

Osobní rozhovor, návštěvu do rodiny nebo do nemocnice lze domluvit telefonicky či e-mailem přímo s některým z farářů nebo sborovou sestrou.

Pro zájemce nabízíme i individuální přípravu ke křtu či rozhovor o otázkách víry.

Aktuální informace i odkazy na youtube a j. najdete na sborovém webu

<https://salvator.evangnet.cz> nebo na facebooku.

Sledujte <https://www.kostelusalvatora.cz/> a youtube kanál Evangelický Salvátor.

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Praze 1, Staré Město, Praha 1, Salvátorská 1045/1, 110 00 Praha 1, IČ: 45701814. Určeno pro vnitřní potřebu, neprodejné.